

Sol

Josep Palau i Fabre

A voltes, en llevar-se, l'home sol
sent fred al cor, una dent que el mossega
a causa de no haver sota el llençol,
durant la nit, un cos per a la brega.

I es mou feixuc, amb la recança oberta
d'abandonar un lligam que desconeix,
i mira el llit de nou i empal·lideix,
veient la companyia tan deserta.

Viu amb el pensament alatrençat,
com si tot l'univers mudés de ruta
i no trobés una esfera segura.

I va tot sol i sent nosa al costat:
algú que en el flanc dret se li detura
fent-li present la seva vida eixuta.

PALAU I FABRE, Josep (1952): *Poemes de l'alquimista*. Barcelona: La Sirena.